

Nieuwsbrief SR Updates - Nummer 28, 2015

Nummer 28, 2015

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:2446](#) 01-09-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:2452](#) 01-09-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:2459](#) 01-09-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:2432](#) 01-09-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:2456](#) 01-09-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:2445](#) 01-09-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:2447](#) 01-09-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:2457](#) 01-09-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:2453](#) 01-09-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:2460](#) 01-09-2015

Rechtbank

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2015:5622](#) 13-05-2015

RECHTSPRAAK

***Het ten onrechte volstaan met een opgave van de bewijsmiddelen
behoeft niet tot cassatie te leiden, nu verdachte daarbij onvoldoende
belang heeft.***

De middelen strekken ten betoge dat het hof wat betreft de motivering van de bewezenverklaring van het onder 2 respectievelijk 5 tenlastegelegde ten onrechte heeft volstaan met een opgave van de bewijsmiddelen als bedoeld in artikel 359 lid 3 Sv.

Het hof heeft in de bestreden uitspraak volstaan met een opgave van de bewijsmiddelen als bedoeld in de tweede volzin van artikel 359 lid 3 Sv. De raadvrouw van de verdachte heeft bij de behandeling van de zaak in hoger beroep vrijspraak bepleit ten aanzien van het onder 2 en 5 tenlastegelegde als weergegeven onder 2.3.2. Uit de bewoordingen van artikel 359 lid 3 Sv volgt dat deze bepaling geen toepassing kan vinden indien, voor zover hier van belang, namens de verdachte ter terechtzitting vrijspraak is bepleit. Gelet op het voorgaande heeft het hof wat betreft de voormelde bewezenverklaringen ten onrechte volstaan met een opgave van de bewijsmiddelen.

Het slagen van de klachten van de middelen behoeft in dit geval evenwel niet tot cassatie te leiden wegens gebrek aan voldoende belang van de verdachte bij vernietiging van de bestreden uitspraak op dit punt en verwijzing. Zonder nadere toelichting, welke in de schriftuur niet is gegeven, valt niet in te zien welk rechtens te respecteren belang de verdachte, die met betrekking tot deze feiten ter terechtzitting in hoger beroep een stellige en ondubbelzinnige bekentenis heeft afgelegd, heeft bij het alsnog weergegeven van de inhoud van de desbetreffende, met nauwkeurigheid aangeduide, processen-verbaal van aangifte en van sporenonderzoek, waarvan de korte inhoud hem ter terechtzitting in hoger beroep is voorgehouden.

De middelen zijn tevergeefs voorgesteld.

Het middel klaagt dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM in de cassatiefase is overschreden omdat de stukken te laat door het hof zijn ingezonden.

Het middel is gegrond. Dit moet leiden tot vermindering van de aan de verdachte opgelegde gevangenisstraf van 48 maanden waarvan zestien maanden voorwaardelijk met een proeftijd van twee jaren.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf, vermindert deze in die zin dat deze 46 maanden, waarvan zestien maanden voorwaardelijk met een proeftijd van twee jaren belooft en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 01-09-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:2460

Zaaknummer: 14/05531

Rechters: W.A.M. van Schendel, B.C. de Savornin Lohman en H.A.G. Splinter-van Kan

Advocaten: R.J. Baumgardt

Wetsartikelen: 359 Sv

RECHTSPRAAK

Uit de inhoud van de gebezigde bewijsmiddelen kan niet volgen dat de verdachte ‘opzettelijk’ voordeel heeft getrokken uit door misdrijf verkregen geld.

Het middel behelst de klacht dat het bewezenverklaarde opzettelijk voordeel trekken uit steunfraude niet uit de gebezigde bewijsmiddelen kan worden afgeleid.

Uit de inhoud van de gebezigde bewijsmiddelen kan niet volgen dat de verdachte ‘opzettelijk’ voordeel heeft getrokken uit door misdrijf verkregen geld. Uit de bewijsmiddelen kan wel worden afgeleid dat de verdachte en [betrokkene] in de tenlastegelegde periode feitelijk samenwoonden, dat de verdachte wist dat [betrokkene] een uitkering genoot en dat de verdachte gebruikmaakte van geld van [betrokkene] dat werd besteed aan het huishouden. Uit de bewijsmiddelen volgt niet zonder meer dat de verdachte wist dat [betrokkene] niet had voldaan aan de inlichtingenverplichtingen uit hoofde van de Wet Werk en bijstand en zonder nadere overweging evenmin dat zij ‘opzettelijk’ voordeel heeft getrokken uit hetgeen werd aangeschaft met door misdrijf verkregen geld. De bewezenverklaring is dus in zoverre niet naar de eis van de wet met redenen omkleed.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 01-09-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:2456

Zaaknummer: 14/04481

Rechters: A.J.A. van Dorst, J. de Hullu en A.L.J. van Strien

Advocaten: M.A.C. de Bruijn

Wetsartikelen: 416 Sr

RECHTSPRAAK

De Hoge Raad verklaart de aanvraag tot herziening gegrond en spreekt de verdachte om doelmatigheidsredenen zelf vrij.

De aanvraag berust op de stelling dat sprake is van een gegeven als bedoeld in artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv. In de aanvraag wordt daartoe aangevoerd dat het hof de aanvrager zou hebben vrijgesproken, indien aan het hof bekend zou zijn geweest dat hem bij beschikking van 31 oktober 2014 van de leerplichtambtenaar Zuid-Kennemerland alsnog vrijstelling is gegeven van geregeld schoolbezoek voor de tenlastegelegde periode.

Als grondslag voor een herziening kan, voor zover hier van belang, krachtens artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv slechts dienen een door bescheiden gestaafd gegeven dat bij het onderzoek op de terechtzitting aan de rechter niet bekend was en dat het ernstige vermoeden wekt dat indien dit gegeven bekend zou zijn geweest, het onderzoek van de zaak zou hebben geleid hetzij tot een vrijspraak van de gewezen verdachte, hetzij tot een ontslag van alle rechtsvervolging, hetzij tot de niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie, hetzij tot de toepassing van een minder zware strafbepaling.

Op de door de advocaat-generaal in zijn conclusie vermelde gronden moet het in de aanvraag aangevoerde worden aangemerkt als een gegeven als bedoeld in artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv.

De Hoge Raad verklaart de aanvraag tot herziening gegrond, vernietigt de uitspraak waarvan herziening is gevraagd, behoudens voor zover daarbij het vonnis van de kantonrechter is vernietigd en spreekt de aanvrager vrij van het hem tenlastegelegde.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 01-09-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:2432

Zaaknummer: 15/00123

Rechters: A.J.A. van Dorst, J.P. Balkema en J.W. IJssink

Advocaten: G.J. van Oosten

Wetsartikelen: 457 Sv

RECHTSPRAAK

De vordering van de benadeelde partij hoeft niet in mindering gebracht te worden bij de bepaling van het bedrag waarop het wederrechtelijk verkregen voordeel moet worden geschat, nu de vordering van de benadeelde partij ziet op schade die deze heeft geleden als gevolg van het bewezenverklaarde feit waar de ontnemingsvordering niet op steunt.

Het middel klaagt dat het hof ten onrechte, althans onvoldoende gemotiveerd, bij de bepaling van de omvang van het bedrag waarop het wederrechtelijk verkregen voordeel wordt geschat de in de strafzaak aan de benadeelde partij [slachtoffer 5] in rechte toegekende vordering niet in mindering heeft gebracht.

Bij de toepassing van artikel 36e lid 8 (oud) Sr komt slechts in aanmerking de in rechte onherroepelijk toegekende vordering van een (rechts)persoon strekkende tot vergoeding van diens schade als gevolg van het feit waarop de ontnemingsvordering (mede) steunt. De aan de benadeelde partij [slachtoffer 5] toegekende vordering strekt tot vergoeding van de schade die deze heeft geleden als gevolg van het in de strafzaak tegen de betrokkene onder 19 bewezenverklaarde feit. In aanmerking genomen dat de ontnemingsvordering blijkens de overwegingen van het hof niet (mede) steunt op dat feit, is het oordeel van het hof dat bij de bepaling van het bedrag waarop het wederrechtelijk verkregen voordeel moet worden geschat de vordering van de benadeelde partij [slachtoffer 5] niet in mindering behoeft te worden gebracht, juist.

Het middel is tevergeefs voorgesteld.

Het middel klaagt dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM in de cassatiefase is overschreden omdat de stukken te laat door het hof zijn ingezonden.

Het middel is gegrond. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden. Tot cassatie behoeft dit echter niet te leiden. Ook in de hiervoor reeds genoemde strafzaak is de redelijke termijn in de cassatiefase overschreden. Deze zaak wordt wat betreft de beslissingen ter zake van het onder 2 en 5 tenlastegelegde en de strafoplegging

teruggewezen naar het Gerechtshof Den Haag. De compensatie, tot welke de overschrijding van de redelijke termijn moet leiden, zal alsdan kunnen worden toegepast in de hoofdzaak (vgl. HR 19 januari 2010, ECLI:NL:HR:2010:BJ3575).

Gelet hierop is er geen aanleiding om in de onderhavige zaak aan het oordeel dat de redelijke termijn is overschreden enig rechtsgevolg te verbinden en zal de Hoge Raad met dat oordeel volstaan.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 01-09-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:2459

Zaaknummer: 14/05453

Rechters: W.A.M. van Schendel, B.C. de Savornin Lohman en H.A.G. Splinter-van Kan

Advocaten: R.J. Baumgardt

Wetsartikelen: 36e Sr

RECHTSPRAAK

De opvatting dat ingeval een verdachte ter zake van een (identiek) feitencomplex vervolgd zou worden voor zowel (schuld)heling als (schuld)witwassen, het OM – op straffe van niet-ontvankelijkheid in de vervolging – gehouden is bij het opstellen van de tenlastelegging een keuze te maken tussen die heling en dat witwassen, is onjuist.

Het middel behelst de klacht dat het hof heeft verzuimd te beslissen op een verweer strekkende tot niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie in de vervolging van de verdachte ten aanzien van het onder 5 tenlastegelegde feit.

Blijkens de pleitnota heeft de raadsman van de verdachte ter terechtzitting van het hof een beroep gedaan op de (partiële) niet-ontvankelijkheid van het Openbaar Ministerie in de vervolging ter zake van het onder 5 tenlastegelegde.

Aldus is een verweer gevoerd waaromtrent het hof op straffe van nietigheid uitdrukkelijk een met redenen omklede beslissing had moeten geven. Aangezien zodanige beslissing in de bestreden uitspraak niet voorkomt, is het middel gegrond. Nochtans leidt de gegrondheid van het middel niet tot vernietiging van de bestreden uitspraak. Dat berust op het volgende.

Verweer en middel – waarin terecht niet wordt geklaagd over schending van artikel 68 Sr aangezien hier geen sprake is van ‘andermaal vervolgen’ in de zin van die bepaling ter zake van een feit waarover ten aanzien van de verdachte bij onherroepelijk gewijsde is beslist – steunen op de opvatting dat ingeval een verdachte ter zake van een (identiek) feitencomplex vervolgd zou kunnen worden voor zowel (schuld)heling als (schuld)witwassen, het Openbaar Ministerie – op straffe van niet-ontvankelijkheid in de vervolging – gehouden is bij het opstellen van de tenlastelegging een keuze te maken tussen die heling en dat witwassen. Die opvatting is onjuist. Anders dan in de toelichting op het middel wordt betoogd, dwingt de wetsgeschiedenis niet tot zo een keuze. Die wetsgeschiedenis, die in de conclusie van de advocaat-generaal onder 11 is weergegeven, houdt op dit punt immers niet meer in dan: ‘De officier van justitie kan in zo'n geval kiezen welk feit hij telastelegt (eventueel kan hij de twee feiten ook alternatief telaste leggen).’ De Hoge Raad heeft in zijn arrest van 3 maart 2015,

ECLI:NL:HR:2015:501 uitgelegd dat ingeval het Openbaar Ministerie geen keuze heeft gemaakt, de samenloopbepalingen van de artikel 55 e.v. Sr grenzen stellen aan de cumulatie van de op de verschillende feiten gestelde maximumstraffen.

Het middel klaagt dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM in de cassatiefase is overschreden omdat de stukken te laat door het hof zijn ingezonden.

Het middel is gegrond. Gelet op de aan de verdachte opgelegde gevangenisstraf van 162 dagen en de mate waarin de redelijke termijn is overschreden, is er geen aanleiding om aan het oordeel dat de redelijke termijn is overschreden enig rechtsgevolg te verbinden en zal de Hoge Raad met dat oordeel volstaan.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 01-09-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:2445

Zaaknummer: 14/00041

Rechters: A.J.A. van Dorst, J. de Hullu en V. van den Brink

Advocaten: A.C. Bosch

RECHTSPRAAK

Het hof heeft ten onrechte volstaan met een opsomming van de bewijsmiddelen als bedoeld in artikel 359 lid 3 Sv.

Het middel klaagt dat het hof ten aanzien van het onder 1, 2 en 3 bewezenverklaarde ten onrechte heeft volstaan met een opsomming van bewijsmiddelen als bedoeld in artikel 359 lid 3 Sv.

In het licht van de wetsgeschiedenis moet artikel 359 lid 3 Sv aldus worden verstaan dat slechts kan worden volstaan met een opgave van de bewijsmiddelen indien de verdachte het bewezenverklaarde duidelijk en ondubbelzinnig heeft bekend, tenzij sprake is van de – zich hier niet voordoende – aan het slot van die bepaling genoemde gevallen. De beantwoording van de vraag of de verdachte het bewezenverklaarde heeft bekend in de zin van genoemde bepaling, is mede afhankelijk van de – in cassatie slechts op zijn begrijpelijkheid te toetsen – uitleg door de feitenrechter van de door de verdachte afgelegde verklaring (vgl. HR 26 september 2006, ECLI:NL:HR:2006:AX5776, NJ 2006/542).

De in 2.4 weergegeven verklaring van de verdachte houdt in dat hij, door drie mannen geïntimideerd, heeft toegestaan dat in zijn huis hennep werd gekweekt, maar het zelf niet heeft gedaan, dat hij de vernielingen heeft laten gebeuren en dat hij heeft toegestaan dat er stroom werd afgetapt. Gelet daarop is het kennelijke oordeel van het hof dat de verdachte al de tenlastegelegde feiten duidelijk en ondubbelzinnig heeft bekend, niet begrijpelijk.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak – voor zover aan zijn oordeel onderworpen – en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 01-09-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:2447

Zaaknummer: 14/02479

Rechters: W.A.M. van Schendel, B.C. de Savornin Lohman en H.A.G. Splinter-van Kan

Advocaten: J. Boksem

Wetsartikelen: 359 Sv

RECHTSPRAAK

Het hof heeft in strijd met artikel 359 lid 2 Sv niet in het bijzonder de redenen opgegeven die hebben geleid tot afwijking van het uitdrukkelijk onderbouwd standpunt.

Het middel klaagt onder meer dat het hof in strijd met artikel 359 lid 2 tweede volzin Sv heeft verzuimd in het bijzonder de redenen op te geven waarom het is afgeweken van een door de verdediging naar voren gebracht uitdrukkelijk onderbouwd standpunt inzake de betrouwbaarheid van de belastende verklaring van [betrokkene 1].

Het betoog dat de raadsman ter terechtzitting in hoger beroep heeft gevoerd, houdt in dat de verdachte ten tijde van het toezenden van de valse jaarstukken niet meer betrokken was bij de [A] B.V., dat [betrokkene 1] de enige is die belastend over de verdachte verklaart, dat haar verklaring dat de verdachte de boekhouding bij het bedrijf deed niet overeenkomt met de verklaring van [medeverdachte 2], dat [betrokkene 1] wisselende verklaringen heeft afgelegd over grote geldbedragen die zij naar Turkije stuurde en dat [betrokkene 1] er belang bij had om een valse voorstelling van zaken te geven, omdat zij degene was die gebruik had gemaakt van de valse geschriften. Dit betoog over de betrouwbaarheid van de verklaringen van [betrokkene 1] kan bezwaarlijk anders worden verstaan dan als een standpunt dat duidelijk, door argumenten geschraagd en voorzien van een ondubbelzinnige conclusie ten overstaan van het hof naar voren is gebracht. Het hof is in zijn arrest van dit uitdrukkelijk onderbouwde standpunt afgeweken door de verklaringen van [betrokkene 1] voor het bewijs te bezigen. Het hof heeft echter, in strijd met artikel 359 lid 2 tweede volzin Sv, niet in het bijzonder de redenen opgegeven die tot die afwijking van het uitdrukkelijk onderbouwde standpunt hebben geleid. Dat verzuim heeft ingevolge artikel 359 lid 8 Sv nietigheid tot gevolg.

Voor zover het middel daarover klaagt, slaagt het.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 01-09-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:2446

Zaaknummer: 14/02465

Rechters: A.J.A. van Dorst, J. de Hullu en V. van den Brink

Advocaten: W.J.W. van Eijk

Wetsartikelen: 359 Sv

RECHTSPRAAK

De bewijsklachten ten aanzien van het medeplegen van het vervoeren van cocaïne en heroïne falen. De bewijsklacht ten aanzien van het medeplegen van het verkopen slaagt wel.

Het middel klaagt dat het bewezenverklaarde medeplegen niet uit de gebezigde bewijsmiddelen kan worden afgeleid.

In zijn arrest van 2 december 2014, ECLI:NL:HR:2014:3474 heeft de Hoge Raad enige algemene overwegingen over het medeplegen gegeven, in het bijzonder gericht op de afbakening tussen medeplegen en medeplichtigheid en meer in het bijzonder met het oog op gevallen waarin het medeplegen niet bestaat in gezamenlijke uitvoering. Voor de kwalificatie medeplegen is vereist dat sprake is van nauwe en bewuste samenwerking. Die kwalificatie is slechts gerechtvaardigd als de bewezenverklaarde – intellectuele en/of materiële – bijdrage aan het delict van de verdachte van voldoende gewicht is.

Indien het tenlastegelegde medeplegen in de kern niet bestaat uit een gezamenlijke uitvoering, maar uit gedragingen die met medeplichtigheid in verband plegen te worden gebracht (zoals het verstrekken van inlichtingen, op de uitkijk staan, helpen bij de vlucht), rust op de rechter de taak om in het geval dat hij toch tot een bewezenverklaring van het medeplegen komt, in de bewijsvoering – dus in de bewijsmiddelen en zo nodig in een afzonderlijke bewijsoverweging – dat medeplegen nauwkeurig te motiveren. Bij de vorming van zijn oordeel dat sprake is van de voor medeplegen vereiste nauwe en bewuste samenwerking, kan de rechter rekening houden met onder meer de intensiteit van de samenwerking, de onderlinge taakverdeling, de rol in de voorbereiding, de uitvoering of de afhandeling van het delict en het belang van de rol van de verdachte, diens aanwezigheid op belangrijke momenten en het zich niet terugtrekken op een daartoe geëigend tijdstip.

Uit de gebezigde bewijsmiddelen blijkt dat de verdachte tezamen met zijn medeverdachte hoeveelheden cocaïne en heroïne vervoerde die in de auto op diverse plaatsen – onder andere ook aan de bestuurderszijde – waren verstopt en dat hij de door hem bestuurde auto op het adres waar zijn medeverdachte de heroïne zou afleveren tot stilstand heeft gebracht, aldaar op die ander heeft gewacht en daarvandaan weer met de ander is vertrokken. Gelet op dit een en

ander is het oordeel van het hof dat de verdachte wetenschap had van de verdovende middelen in de auto en dat hij zich aldus heeft schuldig gemaakt aan het tezamen en in vereniging met een ander vervoeren daarvan, niet onbegrijpelijk. Dat oordeel is bovendien toereikend gemotiveerd.

In zoverre faalt het middel.

Anders dan het hof heeft overwogen, bieden de gebezigde bewijsmiddelen evenwel onvoldoende grond voor het oordeel dat de verdachte zo bewust en nauw met een ander heeft samengewerkt dat, zoals is bewezenverklaard, sprake is van tezamen en in vereniging met een ander verkopen van de in de bewezenverklaring genoemde verdovende middelen. Omtrent de verkoop van de cocaïne houden de bewijsmiddelen in hun geheel niets in, terwijl ten aanzien van verdachtes rol bij de verkoop van de heroïne uit de bewijsmiddelen niet meer kan worden afgeleid dan dat hij in dat verband als chauffeur is opgetreden. Het behoeft nadere, hier ontbrekende, motivering waarom zo een gedraging, die doorgaans met medeplichtigheid in verband wordt gebracht, als het medeplegen van verkoop kan worden aangemerkt.

In zoverre is het middel terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 01-09-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:2453

Zaaknummer: 14/02582

Rechters: W.A.M. van Schendel, B.C. de Savornin Lohman en H.A.G. Splinter-van Kan

Advocaten: O.J. Much

RECHTSPRAAK

De partiële verjaring van het meer subsidiair tenlastegelegde leidt niet tot ambtshalve vernietiging van de bestreden uitspraak, nu verdachte daarbij onvoldoende belang heeft.

Op grond van hetgeen is vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 31 tot en met 33 is de Hoge Raad van oordeel dat het meer subsidiair tenlastegelegde gedeeltelijk – te weten voor zover dit zou zijn begaan tot twaalf jaar vóór de uitspraak van dit arrest, derhalve tot 1 september 2003 – is verjaard. Nu de bewezenverklaring de periode van 12 juni 2003 tot en met 18 maart 2005 betreft, de partiële verjaring geen invloed heeft op de kwalificatie en voor vermindering van de opgelegde straffen onvoldoende grond bestaat, aangezien de aard en de ernst van hetgeen overigens is bewezenverklaard niet worden aangetast door bedoelde partiële verjaring, heeft de verdachte onvoldoende belang bij ambtshalve vernietiging van de bestreden uitspraak op dit punt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 01-09-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:2457

Zaaknummer: 14/05393

Rechters: A.J.A. van Dorst, J. de Hullu en A.L.J. van Strien

Advocaten: D.J.P. van Barneveld

RECHTSPRAAK

Falende klacht over het niet naleven van het in artikel 51 tweede volzin Sv vervatte voorschrift en over uitleg begrip ‘hulpeloze toestand’ als bedoeld in artikel 7 lid 1 sub b WVV 1994. Slagende klacht over toegekende vergoeding aan benadeelde partij.

Het middel klaagt dat in hoger beroep het voorschrift van artikel 51 Sv niet is nageleefd doordat is verzuimd een afschrift van de appèldagvaarding aan de raadsman van de verdachte te zenden.

De op de voet van artikel 434 lid 1 Sv aan de Hoge Raad toegezonden stukken bevatten niets waaruit kan volgen dat voor de behandeling van de zaak van de verdachte een afschrift van de dagvaarding in hoger beroep aan een voor de verdachte optredende raadsman is gezonden. Het moet er daarom voor worden gehouden dat dit niet is geschied.

Bij de stukken bevindt zich niet een stelbrief van een voor de verdachte optredende raadsman.

Ter ondersteuning van de stelling dat in hoger beroep het genoemde voorschrift niet is nageleefd, vermeldt de toelichting op het middel dat mr. W.G.L. Burgers, die namens de verdachte hoger beroep heeft ingesteld tegen het vonnis van de politierechter, een appèlmemorie heeft ingediend bij de Rechtbank Utrecht. Aan de cassatieschriftuur is een kopie van de appèlmemorie gehecht die de raadsman van de verdachte van mr. Burgers per faxbericht heeft ontvangen.

Uit het aan de cassatieschriftuur gehecht stuk kan niet worden afgeleid dat de appèlmemorie, die zich niet bevindt bij de aan de Hoge Raad toegezonden stukken, daadwerkelijk bij de rechtbank is ingediend. Nu ook anderszins aanwijzingen voor het tegendeel ontbreken, moet het ervoor worden gehouden dat de in cassatie overgelegde appèlmemorie niet aanwezig was in het dossier dat het hof ter beschikking stond bij de behandeling van de onderhavige strafzaak in hoger beroep, terwijl onvoldoende grond bestaat voor het ernstige vermoeden dat voormelde appèlmemorie ter griffie van de rechtbank (of door enige andere justitiële autoriteit) is ontvangen en vervolgens in het ongereede is geraakt.

Gelet op hetgeen in 2.3 en 2.4 is overwogen, behoefde het hof niet te onderzoeken of het voorschrift vervat in de tweede volzin van artikel 51 Sv in hoger beroep is nageleefd.

Het middel is tevergeefs voorgesteld.

Het middel klaagt dat het oordeel van het hof dat de verdachte een ander 'in hulpeloze toestand' als bedoeld in artikel 7 lid 1 onder b WvW 1994 heeft achtergelaten, getuigt van een onjuiste rechtsopvatting.

Voor zover het middel berust op de opvatting dat slechts sprake kan zijn van het in hulpeloze toestand achterlaten als bedoeld in artikel 7 lid 1 onder b WvW 1994 indien 'de ander' niet op eigen kracht hulp kan inroepen, faalt het, aangezien die opvatting onjuist is.

In aanmerking genomen dat het hof heeft vastgesteld dat de fietsende [betrokkene] door de botsing met de auto van de verdachte ten val is gekomen, dat de fiets van [betrokkene] ten gevolge van de botsing is weggeslingerd en totaal is vernield, dat [betrokkene], die bij het opstaan een flinke pijn in linkerschouder en linkervinger voelde, na de aanrijding op een stootbalk in de berm van de weg is gaan zitten en dat zij vervolgens door een onbekende begeleid is naar haar woning, geeft het oordeel van het hof dat de verdachte [betrokkene] in een 'hulpeloze toestand' als bedoeld in artikel 7 lid 1 onder b WvW 1994 heeft achtergelaten, niet blijk van een onjuiste uitleg van dat begrip.

Het middel is tevergeefs voorgesteld.

Beide middelen klagen over de toewijzing van de vordering van de benadeelde partij, middel 3 wat betreft de gevorderde materiële schade en middel 4 wat betreft de gevorderde immateriële schade.

Bij de op de voet van artikel 434 lid 1 Sv aan de Hoge Raad toegezonden stukken bevindt zich een voegingsformulier van de benadeelde partij. Dit formulier houdt in dat de benadeelde partij als gevolg van het misdrijf, daarin omschreven als 'aanrijding waarna bestuurder is doorgereden', nader gespecificeerde schade heeft geleden, kort gezegd, materiële schade wegens beschadigde fiets en kleding, alsmede gemaakte medische kosten en reiskosten en immateriële schade als gevolg van het opgelopen letsel.

Bij inleidende dagvaarding is aan de verdachte onder 3 tenlastegelegd (kort gezegd) dat hij op 14 december 2010 te Odijk als bestuurder van een personenauto met een te hoge snelheid heeft gereden en gebruik heeft gemaakt van de busbaan, waardoor hij gevaar op de weg heeft veroorzaakt. De politierechter heeft de verdachte van dit tenlastegelegde feit vrijgesproken. Voor zover het hoger beroep van de verdachte ook tegen die beslissing was gericht, is de

verdachte door het hof niet-ontvankelijk verklaard.

De benadeelde partij heeft vergoeding gevorderd van de schade die zij heeft geleden als gevolg van de aanrijding. Het oordeel van het hof dat de gevorderde schade rechtstreeks is toegebracht door het onder 1 bewezenverklaarde feit, is – mede gelet op de vrijspraak van het onder 3 tenlastegelegde – zonder nadere motivering, die ontbreekt, niet begrijpelijk. De middelen klagen daarover terecht.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ter zake van de vordering van de benadeelde partij en de schadevergoedingsmaatregel, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 01-09-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:2452

Zaaknummer: 14/02423

Rechters: W.A.M. van Schendel, B.C. de Savornin Lohman en H.A.G. Splinter-van Kan

Advocaten: I.T.H.L. van de Bergh

Wetsartikelen: 51 Sv en 7 WVV

RECHTSPRAAK

Is ketamine een geneesmiddel in de zin van de Geneesmiddelenrichtlijn?

‘2 De tenlastelegging

Aan de verdachte is ten laste gelegd dat:

1. hij in of omstreeks de periode van 29 april 2013 tot en met 10 mei 2013 te Leiden, althans in Nederland, opzettelijk een geneesmiddel als bedoeld in artikel 1 sub b van de Geneesmiddelenwet en waarvoor geen handelsvergunning geldt, te weten ongeveer 20 kilo Ketamine in poedervorm, in voorraad heeft gehad;
2. hij op of omstreeks 29 april 2013 te Sassenheim, gemeente Teylingen, opzettelijk een vat met 20 kilo Ketamine, in elk geval enig goed, dat/die geheel of ten dele toebehoorde(n) aan Supriya Lifescience Ltd, in elk geval aan een ander of anderen dan aan verdachte, en welk(e) goed(eren) verdachte uit hoofde van zijn persoonlijke dienstbetrekking van/als koerier/chauffeur, in elk geval anders dan door misdrijf onder zich had, wederrechtelijk zich heeft toegeëigend.

3 Bewijsoverwegingen

3.1 Inleiding

Aan verdachte zijn twee feiten tenlastegelegd die verdachte, zonder bijstand van een advocaat, als zodanig heeft bekend. De verdenking bestaat er uit dat verdachte op 29 april 2013 te Sassenheim tijdens zijn werk in loondienst als chauffeur een vat met 20 kilo ketamine heeft verduisterd (feit 2). Daarnaast is verdachte tenlastegelegd dat hij in strijd met artikel 40, tweede lid, van de Geneesmiddelenwet een geneesmiddel – 20 kilo ketamine in poedervorm – in voorraad heeft gehad (feit 1).

De rechtbank ziet zich ambtshalve voor de vraag gesteld of de 20 kilo ketamine in poedervorm, verpakt in een vat, is aan te merken als een geneesmiddel als bedoeld in artikel 1, eerste lid. onder b, Geneesmiddelenwet. Als daar namelijk geen sprake van is, kan niet wettig

en overtuigend worden bewezen dat verdachte in strijd met artikel 40, tweede lid, Geneesmiddelenwet heeft gehandeld.

3.2 Het standpunt van de officier van justitie

De officier van justitie heeft zich op het standpunt gesteld dat wettig en overtuigend bewezen kan worden verklaard dat verdachte zich schuldig heeft gemaakt aan de onder 1 en 2 tenlastegelegde feiten.

3.3 Het standpunt van de verdachte

Door de verdachte zijn geen verweren gevoerd ten aanzien van het bewijs.

3.4 De beoordeling van de tenlastelegging

3.4.1 Ten aanzien van feit 1

Is er sprake van een geneesmiddel?

De officier van justitie heeft betoogd dat de 20 kilo ketamine in poedervorm die verdachte opzettelijk in voorraad heeft gehad moet worden aangemerkt als geneesmiddel als bedoeld in artikel 1, eerste lid, onder b, Geneesmiddelenwet. In het geval dat een enkelvoudige of meervoudige substantie “niet voor gebruik gereed is” kan het toch een geneesmiddel zijn. Daarbij moet volgens de officier van justitie gekeken worden naar twee aspecten en de Memorie van Toelichting bij de Geneesmiddelenwet. De officier van justitie heeft als eerste aangevoerd dat als een substantie een fysiologisch effect teweeg brengt die substantie als geneesmiddel kan worden beschouwd. Ten tweede, omdat het hier gaat om de implementatie van de richtlijn 2001/83/EG van het Europees Parlement en de Raad van 6 november 2001 tot vaststelling van een communautair wetboek betreffende geneesmiddelen voor menselijk gebruik (PB L 311), zoals gewijzigd bij richtlijn 2004/27/EG van het Europees Parlement en de Raad van 31 maart 2004 (PbEG L 136), hierna: richtlijn 2001/83), dient voor wat betreft de interpretatie van een geneesmiddel uit te worden gegaan van een richtlijnconforme uitleg. De officier van justitie heeft daarbij verwezen naar een recente uitspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) van 10 juli 2014 in de gevoegde zaken C-358/13 en C-181/14, Markus D. en G. (ECLI:EU:C:2014:2060) waarin het gaat om de beoordeling van synthetische drugs in het licht van het begrip geneesmiddel in de zin van de richtlijn 2001/83. De officier van justitie heeft aangevoerd dat het Hof van Justitie in dit arrest vooral heeft gekeken naar het doel van het middel. Omdat er in dat geval geen ander doel bestond dan het opwekken van genot, was er naar oordeel van het Hof van Justitie geen sprake van een geneesmiddel. In de huidige zaak is het doel van het middel, ketamine, de

toepassing daarvan als narcosemiddel, zodat er sprake is van een geneesmiddel.

De rechtbank stelt voorop dat in artikel 1, eerste lid, onder b, Geneesmiddelenwet het begrip “geneesmiddel” als volgt is gedefinieerd:

“een substantie of een samenstel van substanties die bestemd is om te worden toegediend of aangewend voor dan wel op enigerlei wijze wordt gepresenteerd als zijnde geschikt voor:

1. het genezen of voorkomen van een ziekte, gebrek, wond of pijn bij de mens,
2. het stellen van een geneeskundige diagnose bij de mens, of
3. het herstellen, verbeteren of anderszins wijzigen van fysiologische functies bij de mens door een farmacologisch, immunologisch of metabolisch effect te bewerkstelligen.”

Uit de artikelsgewijze toelichting in de Memorie van Toelichting (Tweede Kamer, vergaderjaar 2003-2004, 29 359, nr. 3) blijkt dat het uitgangspunt van deze definitie wordt gevormd door de definitie van geneesmiddel in artikel 1 van de richtlijn 2001/83 en de relevante jurisprudentie van het Hof van Justitie op dit punt. Kort gezegd volgt uit de richtlijnbevestiging dat een product een geneesmiddel is op grond van zijn presentatie of op grond van zijn werking en ook op grond van beide aspecten. Omdat de richtlijnbevestiging herhalingen bevat is om die reden niet letterlijk aangesloten bij de bewoordingen ervan in de Geneesmiddelenwet, maar – volgens de wetgever – is er uitdrukkelijk materieel geen verschil beoogd met de richtlijnbevestiging.

In de Memorie van Toelichting is voorts het volgende overwogen:

“De zinsnede ‘bestemd om te worden toegediend of aangewend’ in het onderhavige artikelonderdeel, [...], dient ertoe aan te geven dat het om een geneesmiddel gaat dat klaar is voor gebruik door de consument. Het geneesmiddel moet immers zijn farmaceutische vorm hebben, wil het kunnen worden toegediend of aangewend bij de gebruiker. Een substantie of samenstel van substanties die nog een grondstof is, maar theoretisch wel een farmacologisch effect kan hebben op het menselijk lichaam is dus geen geneesmiddel.”

Het Hof van Justitie heeft in verschillende arresten nadere uitleg gegeven aan het begrip geneesmiddel in de zin van de richtlijn 2001/83. Deze vaste rechtspraak is herhaald en nader verfijnd in de gevoegde zaken C-358/13 en C-181/14, Markus D. en G.. Gezien het feit dat de definitie van het begrip geneesmiddel in de Geneesmiddelenwet rechtstreeks voortvloeit uit de richtlijn 2001/83 en de rechtbank is gehouden aan de verplichting tot richtlijnconforme uitleg, acht de rechtbank met name de volgende rechtsoverwegingen uit dat arrest van belang voor haar oordeel:

“27 Artikel 1, punt 2, van richtlijn 2001/83 geeft twee verschillende definities van het begrip geneesmiddel. In de eerste plaats bepaalt artikel 1, punt 2, sub a, van die richtlijn aldus dat sprake is van een geneesmiddel bij ‘elke enkelvoudige of samengestelde substantie, aangediend als hebbende therapeutische of profylactische eigenschappen met betrekking tot ziekten bij de mens’. In de tweede plaats is volgens artikel 1, punt 2, sub b, van die richtlijn sprake van een geneesmiddel bij ‘elke enkelvoudige of samengestelde substantie die bij de mens kan worden gebruikt of aan de mens kan worden toegediend om hetzij fysiologische functies te herstellen, te verbeteren of te wijzigen door een farmacologisch, immunologisch of metabolisch effect te bewerkstelligen, hetzij om een medische diagnose te stellen’.

28 Volgens vaste rechtspraak is een product een geneesmiddel indien het onder een van deze twee definities valt (arrest HLH Warenvertrieb en Orthica, C|211/03, C|299/03 en C|316/03–C|318/03, EU:C:2005:370, punt 49).

[...]

38 Uit het voorgaande vloeit voort dat het begrip ‘geneesmiddel’ in artikel 1, punt 2, sub b, van richtlijn 2001/83 aldus moet worden uitgelegd dat substanties waarvan de effecten beperkt zijn tot louter een wijziging van de fysiologische functies, zonder dat zij direct of indirect een gunstige invloed kunnen hebben op de menselijke gezondheid, niet onder dat begrip vallen.

[...]

42 Anderzijds zij eraan herinnerd dat volgens vaste rechtspraak de nationale autoriteiten, onder toezicht van de rechter, van geval tot geval moeten beslissen of een product onder de definitie van ‘geneesmiddel’ in de zin van richtlijn 2001/83 valt, daarbij rekening houdend met alle kenmerken van het product, in het bijzonder de samenstelling, de farmacologische, immunologische en metabolische eigenschappen zoals deze bij de huidige stand van de wetenschap kunnen worden vastgesteld, de gebruikswijzen, de omvang van de verspreiding ervan, de bekendheid van de consument ermee en de risico’s die het gebruik ervan kan meebrengen (arresten Upjohn, EU:C:1991:147, punt 23, en BIOS Naturprodukte C|27/08, EU:C:2009:278, punt 18).”

Anders dan de officier van justitie heeft betoogd begrijpt de rechtbank uit het arrest van het Hof van Justitie dat het niet alleen gaat om het doel van het middel voor de beoordeling van de vraag of een product als geneesmiddel dient te worden beschouwd. Zoals het Hof van Justitie heeft uitgelegd dient de rechtbank in voorkomende gevallen te beslissen en daarbij rekening te houden met alle kenmerken van het product, in het bijzonder de samenstelling, de farmacologische, immunologische en metabolische eigenschappen zoals deze bij de huidige stand van de wetenschap kunnen worden vastgesteld, de gebruikswijzen, de omvang van de

verspreiding ervan, de bekendheid van de consument ermee en de risico's die het gebruik ervan kan meebrengen.

Deze wettelijke en jurisprudentiële aanknopingspunten leiden ertoe dat de rechtbank in het onderhavige geval tot de volgende beoordeling komt. Daarbij hecht de rechtbank in het bijzonder waarde toe aan de wijze van presentatie en het karakter van het product.

Presentatie

Door verdachte is een vat, met daarin 20 kilo ketamine in poedervorm, verduisterd. De rechtbank stelt vast dat de ketamine in poedervorm als volgt werd gepresenteerd. In een proces-verbaal van bevindingen hebben verbalisanten hun onderzoek vastgelegd naar de wijze van verpakking van de ketamine. Zij hebben een zelfde soort vat als dat door de verdachte was ontvreemd geopend en zagen dat er zich in het vat een kunststof binnenzak bevond. Ze stelden vast dat er in het vat een andere ruime transparante kunststof zak zat die was gevuld met een wit poeder en die was afgesloten met een zwarte tie-wrap en hebben dit geïllustreerd in de bijlage bij het proces-verbaal.

Uit de wijze van presentatie van het product – in één vat en bij elkaar in één plastic zak – volgt naar het oordeel van de rechtbank niet dat deze 20 kilo ketamine in poedervorm de uiterlijke kenmerken bezat, dan wel werd gepresenteerd als zijnde het een geneesmiddel in de zin van de Geneesmiddelenwet.

Karakter van het product

In het proces-verbaal van een verbalisant bij de Inspectie voor de Gezondheidszorg is beschreven dat de stof ketamine een analgetische (pijngevoelloosheid) en anesthesische (lokaal of totaal) verdovende werking heeft. De stof wordt gebruikt in zowel de humane als de veterinaire geneeskunst. De farmaceutische vorm waarin ketamine wordt gebruikt is als injectievloeistof. In de humane geneeskunst zijn in Nederland tien humane geneesmiddelen met de naam Ketanest-S die geregistreerd zijn door het College ter beoordeling van geneesmiddelen. De verbalisant heeft de geneesmiddeleninformatiebank van het College ter beoordeling van geneesmiddelen geraadpleegd en daarbij zag hij dat alleen voor (tien) injectievloeistoffen met ketamine een handelsvergunning is afgegeven. Voor ketamine in poedervorm is geen handelsvergunning afgegeven.

De rechtbank stelt vast dat ketamine in poedervorm niet voorkomt in de geneesmiddeleninformatiebank van het College ter beoordeling van geneesmiddelen.

In het relaas proces-verbaal van het politie-dossier heeft de relaterende verbalisant opgemerkt

dat ketamine in poedervorm wordt gebruikt als grondstof in de farmaceutische industrie.

De rechtbank stelt vast dat de ketamine in poedervorm nog een grondstof betrof die nog niet bestemd was om te worden toegediend of aangewend als geneesmiddel. Het product had nog niet zijn farmaceutische vorm en was niet klaar voor gebruik door de consument.

Daarbij wijst de rechtbank er op dat de ketamine bestemd was voor het bedrijf Alcomed, gevestigd te [vestigingsplaats]. De aangever heeft verklaard dat Alcomed een farmaceutisch bedrijf is dat injectievloeistof maakt voor diergeneesmiddelen. Deze omstandigheid bevestigt dat de ketamine in poedervorm in het onderhavige geval niet als geneesmiddel in de zin van de Geneesmiddelenwet en dus ten behoeve van de humane geneeskunde kan worden aangemerkt.

Conclusie

Gelet op voornoemde feiten en omstandigheden in onderlinge samenhang bezien, de stukken van het dossier en hetgeen ter terechtzitting is behandeld, alsmede de wetsgeschiedenis bij de Geneesmiddelenwet en de rechtspraak van het Hof van Justitie, is de rechtbank van oordeel dat de in de tenlastelegging genoemde 20 kilo ketamine in poedervorm niet kan worden aangemerkt als geneesmiddel in de zin van artikel 1, eerste lid, onder b, Geneesmiddelenwet. De rechtbank acht daarmee het onder 1 tenlastegelegde feit niet wettig en overtuigend bewezen. Verdachte dient dan ook van dit feit te worden vrijgesproken.

3.4.2 Ten aanzien van feit 2

Verdachte heeft bekend dat hij op 29 april 2013 te Sassenheim opzettelijk een vat met 20 kilo ketamine heeft verduisterd, terwijl hij dit goed uit hoofde van zijn persoonlijke dienstbetrekking als vrachtwagenchauffeur onder zich had. Verdachte heeft nadien niet anders verklaard en geen vrijspraak bepleit. De rechtbank zal daarom ten aanzien van dit feit met een opgave van bewijsmiddelen, als bedoeld in artikel 359, derde lid, van het Wetboek van Strafvordering volstaan.

De rechtbank heeft bij de beoordeling acht geslagen op de volgende bewijsmiddelen:

- de bekennende verklaring van verdachte, afgelegd ter terechtzitting van 29 april 2015;
- het proces-verbaal van het verhoor van verdachte waarin hij beschrijft hoe hij op 29 april 2013 tijdens een transport als vrachtwagenchauffeur in Sassenheim een vat met 20 kilo ketamine heeft verduisterd;
- het proces-verbaal van aangifte waarin aangifte is gedaan van de verduistering van een vat

met 20 kilo ketamine tijdens het transport naar Alcomed te [vestigingsplaats];

- het proces-verbaal van verhoor van getuige [getuige] , gehoord op zijn bedrijf te Sassenheim, gemeente Teylingen, die zijn bevindingen beschrijft met betrekking tot het vervoer van het vat met 20 kilo ketamine door de verdachte en door hem bekeken camerabeelden.

3.5 De bewezenverklaring

De rechtbank verklaart bewezen dat:

2. hij op 29 april 2013 te Sassenheim, gemeente Teylingen, opzettelijk een vat met 20 kilo ketamine, dat toebehoorde aan een ander of anderen dan aan verdachte, welk goed verdachte uit hoofde van zijn persoonlijke dienstbetrekking als chauffeur onder zich had, wederrechtelijk zich heeft toegeëigend.

4 De strafbaarheid van het bewezenverklaarde

Het bewezenverklaarde is volgens de wet strafbaar, omdat er geen feiten of omstandigheden aannemelijk zijn geworden die de strafbaarheid van het feit uitsluiten.

Het bewezenverklaarde levert het volgende strafbare feit op:

ten aanzien van feit 2:

verduistering gepleegd door hem die het goed uit hoofde van zijn persoonlijke dienstbetrekking onder zich heeft.

5 De strafbaarheid van de verdachte

De verdachte is eveneens strafbaar, omdat er geen feiten of omstandigheden aannemelijk zijn geworden die zijn strafbaarheid uitsluiten.

6 De strafoplegging

6.1 De vordering van de officier van justitie

De officier van justitie heeft gevorderd dat verdachte ten aanzien van de onder 1 en 2 tenlastegelegde feiten wordt veroordeeld tot een taakstraf van 180 uur, subsidiair 90 dagen vervangende hechtenis, en een voorwaardelijke gevangenisstraf van zes maanden met een proeftijd van 2 jaren.

6.2 Het standpunt van de verdachte

De verdachte heeft naar voren gebracht dat hij gelukkig zou zijn met een taakstraf of boete, omdat dat naast zijn werk wel te regelen zou zijn.

6.3 Het oordeel van de rechtbank

Na te melden straf is in overeenstemming met de ernst van het gepleegde feit, de omstandigheden waaronder dit feit is begaan en gegrond op de persoon en de persoonlijke omstandigheden van de verdachte, zoals daarvan tijdens het onderzoek ter terechtzitting is gebleken. Voorts wordt in het bijzonder het volgende in aanmerking genomen.

Verdachte heeft zich schuldig gemaakt aan verduistering van een grote hoeveelheid – namelijk 20 kilo – ketamine waarvan verdachte wist dat deze stof als drugs in het partycircuit een straatwaarde van 20 tot 25 euro per gram vertegenwoordigde. Verdachte heeft het vertrouwen dat zijn werkgever in hem mocht stellen ernstig geschonden. Dat rekent de rechtbank verdachte zwaar aan. Ten nadele van verdachte weegt de rechtbank voorts mee dat hij 2,5 kilo van de ontvreemde ketamine niet heeft geretourneerd aan zijn werkgever. Het gebruik van ketamine in poedervorm, en buiten de gereguleerde humane geneeskunde, is bovendien zeer schadelijk voor de gezondheid, omdat het onder meer kan leiden tot verminderde spiercoördinatie, hallucinaties, desoriëntatie en dissociatieve effecten (www.trimbos.nl).

Verdachte is – blijkens een hem betreffend uittreksel uit het documentatieregister d.d. 31 maart 2015 – niet eerder voor soortgelijke strafbare feiten veroordeeld.

Voor de rechtbank is evenwel ter terechtzitting vast komen te staan dat verdachte duidelijk inzicht heeft in de kwalijkheid van zijn handelen en verantwoordelijkheid daarvoor wil dragen. Verdachte heeft, zowel bij de politie als ter terechtzitting, spijt geuit jegens zijn toenmalige werkgever. De rechtbank weegt mee dat verdachte na het strafbare feit zijn leven een positieve wending lijkt te hebben gegeven. Hij is volop aan het werk gegaan als vrachtwagenchauffeur bij een andere werkgever en stelt afscheid te hebben genomen van het gebruik van drugs. Het feit is bovendien inmiddels langer geleden begaan en er heeft sindsdien geen soortgelijke recidive plaatsgevonden.

Gelet op voornoemde feiten en omstandigheden acht de rechtbank het niet passend en geboden om verdachte, zoals gevorderd door de officier van justitie, te veroordelen tot een voorwaardelijke gevangenisstraf, met een proeftijd van twee jaren. Van de noodzaak voor deze stok achter de deur is de rechtbank onvoldoende overtuigd. Gelet op de ernst van het feit acht de rechtbank het passend en geboden een substantiële taakstraf op te leggen. De rechtbank komt evenwel tot een lagere taakstraf dan door de officier van justitie is gevorderd nu zij minder bewezen acht.

7 De toepasselijke wetsartikelen

De op te leggen straf is gegrond op de artikelen:

- 9, 22c, 22d, 63 en 322 van het Wetboek van Strafrecht.

Deze voorschriften zijn toegepast, zoals zij golden ten tijde van het bewezenverklaarde.

8 De beslissing

De rechtbank:

verklaart niet wettig en overtuigend bewezen dat de verdachte het onder 1 tenlastegelegde feit heeft begaan en spreekt de verdachte daarvan vrij.

verklaart wettig en overtuigend bewezen, dat de verdachte het onder 2 tenlastegelegde feit heeft begaan en dat het bewezenverklaarde uitmaakt:

verduistering gepleegd door hem die het goed uit hoofde van zijn persoonlijke dienstbetrekking onder zich heeft;

verklaart het bewezen verklaarde en de verdachte deswege strafbaar;

verklaart niet bewezen hetgeen aan de verdachte meer of anders is tenlastegelegd dan hierboven is bewezen verklaard en spreekt de verdachte daarvan vrij;

veroordeelt de verdachte tot:

een taakstraf, bestaande uit het verrichten van onbetaalde arbeid, voor de tijd van

160 (honderdzestig) UREN;

beveelt, voor het geval dat de veroordeelde de taakstraf niet naar behoren verricht, dat vervangende hechtenis zal worden toegepast voor de tijd van 80 (tachtig) DAGEN.'

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 13-05-2015

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2015:5622

Zaaknummer: 09-837157-14

Rechters: T.L. Fernig-Rocour, J.J.M. Gielen-Winkster en H.J. van Harten

Wetsartikelen: 1 Geneesmiddelenwet